

Ca Khúc Việt Thời Gian

*Từ Vancouver chúng ca,
Những bài xưa cũ, rất xa, năm nào.
Đầy cuồng vọng, tanh máu đào,
Từ ngày xâm lấn, tiến vào miền Nam.
Đề cao Đảng, hò hét vang:
“Trong quần chúng Bác sống hoàì, độc tôn”
Công lao thống nhất non sông,
Qui về một mối, đặt gông lên đầu.
Tham lam, chậm tiến, ngu đần,
Độc quyền đảng trị, siết vòng Cộng nô!*

*Hát đi, hát nữa, lũ ngu,
Lòng người đã thức, đã chừa u mê.
Hát đi, nghe tiếng vọng về,
Nhân loài hãy nhớ, hãy thề không tha.
Một bầy Cộng Sản ác gian,
Giết dân, hại nước, ngập tràn điêu linh.
Độc quyền thao túng, đảo điên,
Tay đầy máu đỏ, búa liềm đánh dân.
Hát thêm nữa, bọn gia nô,
Tự do sống nhớn nhợ, không biết nhục!
Nguyễn P. Thúy, 10/5/2006*

Dựa theo bài viết dưới đây của nhà văn Hải Triều.

Những bài ca đả ca tụng cộng sản hát trên đất Tự Do! Các anh là ai?

Hải Triều
(Nhóm Nhà Văn Quân Đội Miền Nam)

* * *

Tôi đắn đo, nhưng sau cùng tôi quyết định phải viết bài này phổ biến toàn cầu qua báo chí và hệ thống internet như một lời báo động. Tôi viết bài này gửi đến những anh em, đồng bào miền Bắc ruột thịt ty nạn cộng sản của tôi, những người bỏ nước ra đi đến bờ tự do. Tôi vô cùng thất vọng về thái độ chính trị và cách hành xử của một số những người ty nạn từ miền Bắc mà tôi gọi là anh em. Tôi nói lại, một số các anh, chứ không phải tất cả các anh, nhưng con số này vô cùng nghiêm trọng, vì nó đang lớn dần "có chủ đích, có hệ thống, có sách lược" và cố tình thách thức lương tri và chính danh ty nạn cộng sản của khối người Việt hải ngoại bỏ nước ra đi tìm tự do. Những gì diễn ra dường như nó đang xoay trong vòng cung của dạng thức nghị quyết 36 của đảng csVN ?! Tôi xin được dàn trải những điều tôi muốn trình bày một cách thẳng thắn.

- Tự do và màu cờ.

Trong hơn 30 năm người dân miền Bắc sống dưới chế độ cộng sản, trừ những cuộc vượt tuyến vô Nam trong và sau năm 1954, chết theo đường rừng, chết trên biển, chết trên dòng Bến Hải khi chưa với tay tới bờ phía Nam đã bị những tràng AK ghim phập vào lưng... thì dường như không có ai vượt biển ra đi hàng loạt đến các quốc gia ngoài Việt Nam.

Năm 75, khi Sài Gòn và miền Nam rơi vào tay cộng sản, hàng triệu đồng bào miền Nam tháo chạy, thoát ra biển rộng, thoát qua đường biên giới Miên, Lào ... thì vài năm sau đó đồng bào miền Bắc bên trên vĩ tuyến 17 mới theo chân, liêu thân bỏ nước ra đi. Không có đồng bào miền Nam ra đi thì không có đồng bào miền Bắc ra đi sau biến nạn lịch sử 1975. Miền Nam đã mở đầu cho cuộc vượt thoát bỏ nước ra đi lớn lao nhất trong dòng lịch sử của dân tộc mà kiếp nạn cộng sản là nguyên nhân trực tiếp. Trên nửa triệu nắm xương tàn của đồng bào hai miền Nam Bắc đã chôn vùi dưới lòng đại dương... chỉ vì hai chữ Tự

Do!

Khi bà con, đồng bào miền Bắc gặp bà con đồng bào miền Nam trên đất tự do, trên xứ người, chúng ta gặp nhau, gần nhau, dính liền với nhau bằng những sợi dây liên hệ, trước nhất là chúng ta cùng là người Việt Nam, cùng nói tiếng nói Việt Nam, sau đó, chúng ta đều là nạn nhân của cộng sản và cùng ra đi tìm tự do. Lý ra, chúng ta không có cái gì phải phân biệt, cách chia. Thế nhưng, quả tình đã có những cách chia vô cùng đậm nét, nhiều khi cay đắng, trong sinh hoạt của cộng đồng Việt Nam ra đi từ hai miền Nam Bắc gặp nhau trên đất tự do, trên nhiều thành phố ở các quốc gia nơi có người tỵ nạn Việt Nam định cư.

Tại thành phố tôi ở, Vancouver, thành phố quan trọng và lớn thứ ba của Canada trên bờ Thái Bình Dương, nơi tập trung ngày càng nhiều đồng bào miền Bắc bỏ nước ra đi, đến Canada từ các trại tỵ nạn Hồng Kông. Trong những sinh hoạt cộng đồng, đa số đồng bào miền Bắc tránh né những nơi cộng đồng Việt Nam tổ chức có treo Cờ Vàng Quốc Gia. Có những buổi tiệc hay văn nghệ gây quỹ cứu trợ từ thiện, khi ban tổ chức treo Cờ Vàng và chuẩn bị cử hành nghi thức chào cờ, một số bà con miền Bắc bỏ tiệc ra về. Và dĩ nhiên, những sinh hoạt tập thể của một số bà con tỵ nạn từ miền Bắc, Cờ Vàng không được quyền có mặt!

Thái độ xa lánh, cấm kỵ, đôi khi lảng nhục Cờ Vàng thỉnh thoảng vẫn xảy ra từ thái độ của một số đồng bào miền Bắc, kể cả một đài phát thanh địa phương vô ý thức chính trị đối với lá cờ. Luận điểm của tác giả Trà Bồng "hạ thế giá" lá Cờ Vàng đã được một số người dùng làm đề tài để hỗ trợ thái độ chống lá Cờ Vàng của họ, trên báo hay trên đài phát thanh do họ chủ trương hay quản trị. Trường hợp này đã xảy ra tại thành phố Vancouver, Canada.

Sự kiện này làm cho chúng ta nhớ lại các cuộc xung đột đẫm máu trong một số trại tỵ nạn ở Hồng Kông trước khi phần đất này được nước Anh trả lại cho Hoa Lục hơn một thập niên trước đây. Trong các cuộc xung đột đó, những

nhóm ty nạn từ miền Bắc treo cờ đỏ sao vàng tấn công nhóm ty nạn từ miền Nam treo Cờ Vàng ba sọc đỏ của miền Nam nhân ngày quốc nạn 30/4. **Tại sao? Tại sao trốn chạy chế độ cộng sản mà lại tôn vinh lá cờ của chế độ csVN đó? Tại sao họ tấn công anh em miền Nam vì lá Cờ Vàng?!!**

Thế nhưng, trong thời gian nhiều bà con đồng bào miền Bắc bị thanh lọc và đương đầu với nguy cơ bị trả về Việt Nam, nhiều nhất là các đảo trại ở Hồng Kông, đồng bào miền Nam được định cư ở các nước thứ ba, đã biểu tình, ký tên trong các kiến nghị, mang hàng rùng cờ vàng xuống đường tranh đấu ở Cali, ở New York, ở Toronto ... để đồng bào đi từ miền Bắc ở các trại Hồng Kông có cơ hội được định cư, không bị trả về nước. Do những cuộc vận động tranh đấu đó, Úc và Canada, hai quốc gia trong khối Liên Hiệp Anh, đã nhận rất nhiều những người Việt ở Hồng Kông đi từ miền Bắc.

Khi tranh đấu cho thuyền nhân Việt Nam, lá Cờ Vàng, tâm lòng người miền Nam trốn chạy cộng sản đã dang rộng mào cờ, dang rộng vòng tay ra kéo đồng bào đến bờ tự do trong tư thế những người ty nạn chính trị, ty nạn cộng sản. Nhưng hỡi ơi! Có bao nhiêu người ty nạn từ miền Bắc nghĩ đến điều này? Không bao nhiêu cả! Trái lại, thái độ xa lánh lá Cờ Vàng và các cộng đồng ty nạn miền Nam ngày càng lan rộng gay gắt.

Khi đã đến bờ tự do, quả tình đã có rất nhiều người đã phũ tay và đổi thái độ một cách trắng trợn, phũ phàng! Những chiếc áo ty nạn chính trị mặc phủ lên mình để nhận tấm giấy vàng của Cao Ủy Ty Nạn từ các đảo trại để từ đó được định cư ở nước thứ ba, chẳng bao lâu bị vứt vào sọt rác sau khi đặt chân lên đất tự do. Tình trạng này phải gọi là gì cho đúng cái nghĩa thâm kín của nó?

Thảo nào mà trước đây, **khí đại sứ VC Đặng Nghiêm Bái đến thủ phủ Edmonton, tỉnh bang Alberta, Canada, trong một cuộc họp báo có mặt các dân biểu, báo chí và một số đồng bào Việt Nam, họ Đặng Nghiêm Bái đã đồng dục lên tiếng cảm ơn chính phủ Canada đã "giúp đỡ và săn sóc tốt" đồng bào Việt Nam của ông ta, làm như thể người ty nạn Việt Nam là thần dân của nước CHXHCNVN trên đất khách.** Xui cho Đặng Nghiêm

Bái là một đại diện Cộng Đồng Việt Nam đã phản ứng và lớn tiếng phản đối ngay tức khắc, rằng: **"Chúng tôi là người dân Canada gốc Việt tỵ nạn cộng sản. Chúng tôi không liên hệ gì với cộng sản Việt Nam. Chúng tôi không liên hệ gì với ông đại sứ VC Đặng Nghiêm Bái. Chúng tôi phản đối lời phát biểu của ông Đặng Nghiêm Bái ..."**

Bất ngờ bị phản pháo, Đặng Nghiêm Bái không trả lời được, tức giận bỏ ngang cuộc họp báo, bước thẳng lên lầu. Rồi tiếp theo sau là vụ Đặng Nghiêm Bái vụng về phản đối chính phủ Canada nhân vụ tượng thuyền nhân "Mẹ Bồng Con" dựng ở Ottawa, Hà Nội rút Đặng Nghiêm Bái về nước thay thế bằng Đinh Thị Mỹ Huyền...

Ngày hôm nay, nếu tại Vancouver xảy ra trường hợp Đặng Nghiêm Bái "phát ngôn" như trên trước một số đồng bà con tỵ nạn từ miền Bắc, liệu có ai dám đồng dạng lên tiếng như người bạn miền Nam nói trên của chúng ta hay không?

(Ghi chú: người bạn này từng là đại diện của Hội Người Việt Edmonton, và là thành viên của Liên Hội Người Việt Canada, hiện đang sống ở Vancouver...)

Theo chúng tôi nghĩ, những đồng bào miền Bắc nối tiếp những dòng người bỏ nước ra đi từ miền Nam tìm tự do sau khi Sài Gòn lọt vào tay cộng sản, họ không có lý do gì phải xa lánh, tỵ hiềm, tránh né hay "cắm thù" lá Cờ Vàng Quốc Gia mà đồng bào miền Nam còn trân trọng trên đất khách. Nó là biểu tượng của một thể chế tự do, dân chủ và nhân bản hơn miền Bắc cộng sản.

Những ai coi Cờ Vàng là biểu tượng của chia rẽ, của thù hận, cần dẹp bỏ... như tinh thần trong một cuộc hội thoại của đài Lạc Việt, Vancouver trước đây thì chính trong đầu họ, mầm chia rẽ và thù hận lá Cờ Tự Do đã đâm chồi tự phát một cách " vô ý thức", hay do cộng sản cấy vào đầu họ bằng cách này hay cách khác. Phản bội và vô ơn lộ hiện chỉ là vấn đề thời gian. **Người tỵ nạn cộng sản phủ nhận Cờ Vàng không thể coi là biểu hiện thái độ chính trị chính danh và tự do. Đó là một thái độ chính trị phản động, phản bội mà tà quyền Hà Nội mong chờ.**

- **"Những ca khúc vượt thời gian"** của cộng sản được trình diễn công khai tại một thành phố đầy người tỵ nạn cộng sản, thành phố Vancouver, Canada!

Tôi, kẻ viết bài này, sống ở thành phố Vancouver lớn thứ 3 của Canada này liên tục trong vòng gần 27 năm, nơi có một cộng đồng Việt Nam chống cộng sản rất quyết liệt. Hội "Người Việt Nam Tỵ Nạn cộng sản" thành hình từ năm 1979, qua những thăng trầm, nay đổi thành Cộng Đồng Người Việt vùng Greater Vancouver, vẫn giữ nguyên lập trường và sinh hoạt cộng đồng trong tinh thần quốc gia.

Khi thành phố này, với sự tiếp tay của một vài ông bác sĩ để cho ra đời thêm một cộng đồng mới ... thì sự phân hóa đã làm cộng đồng suy yếu, không còn là một khối vững mạnh như xưa. Không hiểu vô tình hay có sách lược chuẩn bị sẵn cho một tiến trình đồ xâm thực chính trị, **đêm "Những ca khúc vượt thời gian"** do một số người tỵ nạn đi từ miền Bắc và hai hội Liên Hoa Hải Phòng / Liên Hoa Hà Nội (người Việt gốc Hoa) được tổ chức và trình diễn công khai tại Polish Community Center, 4015 Fraser St, Vancouver, BC, Canada ngày 25/8/2006 trước hàng trăm người tham dự..

Những ca khúc được đơn ca, hợp ca trong đêm đó là gì? **Toàn bộ là những bài nhạc do các nhạc sĩ cộng sản viết trong suốt thời gian cộng sản chuẩn bị và tiến hành cuộc chiến xâm lược miền Nam, kể cả những bài hát có những lời ca tụng Hồ Chí Minh.** Trong mấy chục bản nhạc được trình bày, có những bản **"Câu hò Nghệ Tĩnh", "Vượt Trường Sơn", "Cô gái mở đường", "Dưới bóng cây Kơ Nia" ...** Và người ta có cảm tưởng đêm đó thành phố Vancouver biến thành Sài Gòn hay Hà Nội trong những ngày đầu Bắc quân chiếm trọn miền Nam Việt Nam!

Những nhạc phẩm sản xuất trong thời chiến tranh cs miền Bắc xâm lược miền Nam đa số là để phục vụ chế độ, phục vụ lãnh tụ, phục vụ cuộc chiến tương tàn phi nghĩa mà chính Chế Lan Viên đã có lần tự thú trong bài thơ "Ai?" hay "Lỗi tại tôi!". Những ca khúc phục vụ cho cuộc chiến tương tàn, giẫm nát

miền Nam, gom chung cả nước vào một mối như nhà thơ Nguyễn Chí Thiện đã viết "Vì ấu trĩ thờ ơ u tối. Vì muốn an thân, vì tiếc máu xương. Cả nước đã qui về một mối. Một mối hận thù, một mối đau thương..." **thì có lý chi mà gọi, mà ca tụng nó là "những ca khúc vượt thời gian"!?** Vượt thời gian có nghĩa là lừng danh, tuyệt vời, là bất tử. Cái "tòng phạm" đóng góp việc gây ra nỗi đau của dân tộc, gây ra nỗi bất hạnh của muôn dân... là những bài hát bất tử chẳng? **Tại sao? Các anh đã hát trên nỗi đau khổ muôn trùng của cả một dân tộc. Các anh đã lãng nhục đồng bào và những người yêu nước đang bị đọa đày trên đất Thăng Long, quê hương các anh khi các anh hát những bài hát đó công khai nơi đông người ! Các anh là ai?**

Khoảng 2 tuần lễ trước buổi **sinh hoạt hát cho nhau nghe "Những ca khúc vượt thời gian"**, tôi đã nghe phong thanh ban tổ chức sẽ cho hợp ca hay đơn ca những bài hát ca tụng Hồ Chí Minh "mà chẳng e dè, chẳng sợ ai" ngay tại thành phố này. Tôi nghĩ thầm là có lẽ họ nói chơi, nhưng khi họ làm thiệt thì nhiều anh em chúng tôi đã phải kết luận đó là: **"Cuộc lấn chiếm và phản công của cộng sản đã đến!" trên đất tự do, ngay tại Vancouver. Đúng? Sai? Không cần biết, song chính các anh đã tạo cho đồng bào Vancouver cái cảm giác đó.**

Thế nhưng ai là những kẻ đã chặt hội Cựu Chiến Sĩ VNCH ra làm hai? Ai là những kẻ đã chặt Cộng Đồng ra làm hai ? Ai là những kẻ đã nhúng ta gây đổ vỡ cho Hội Cao Niên mới đây? Ai là những kẻ tập trung mũi dùi vu chụp và tấn công Liên Minh Dân Chủ Việt Nam, đổ bùn lên đầu những người quốc gia mà họ cho là thứ chống cộng cực đoan... để tạo môi trường thuận tiện cho những bước lộ diện dò đường của những thế lực thân cộng sản, Việt cộng hay Trung cộng qua những trường hợp như trên ?!

Những tên "quốc gia trí thức", tỵ nạn cộng sản "thiên cận, cúi mặt, hẹp hòi và không biết nhục" tại thành phố Vancouver quả thực không biết vô tình hay cố ý, đã nhúng tay dọn đường cho tình trạng nghịch lý này có môi trường và điều kiện xảy ra!

Nhìn lại quê hương khốn nhục trong cùm gông, áp bức của cộng sản từ Sài Gòn ra Hà Nội, theo dõi những thủ đoạn, hành động tàn độc của cộng sản trấn áp, tù đầy những người yêu nước, theo dõi những đấng cay, đày đọa mà Lê Chí Quang, Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Vũ Bình, Bùi Minh Quốc... phải gánh chịu cùng những cực hình của người đấu tranh cho dân chủ trong nước, tôi không thể hiểu nổi tại sao lại có những kẻ từng sống trên đất Bắc, bỏ đất Bắc tỵ nạn, nay thành người sống trên đất tự do ... lại có thể đan tâm quay lưng, bịt tai, nhắm mắt trước những đau khổ của quê hương, của đồng bào bất hạnh ở quê nhà.

Làm sao họ có thể vui say hát những bài hát ca tụng Hồ Chí Minh và cuộc chiến tranh xâm lược miền Nam của cộng sản khi chính họ lại là những người mang danh tỵ nạn cộng sản trong khi cả nước đang khao khát tự do, đang khao khát bức phá xiềng gông cộng sản! Những ai có lòng, còn quan tâm đến mệnh nước và dò chừng các hoạt động của cộng sản qua nghị quyết 36, xin cho vài câu trả lời cho những vấn nạn hay nan đề mà chúng tôi vừa nêu ra.

- Tạm tìm câu trả lời cho những hiện tượng nghịch lý.

Chúng tôi được biết buổi trình diễn "những ca khúc vượt thời gian" (được viết dưới chế độ cộng sản) tại Vancouver ngày 25/08/2006 vừa qua được tổ chức do sự phối hợp của các nhóm người Việt tỵ nạn gốc người Việt ra đi từ miền Bắc và người Việt gốc Hoa thuộc hội Liên Hoa Hà Nội và hội Liên Hoa Hải Phòng, đa phần là những người vượt biên từ miền Bắc Việt Nam. Một trong những nhân vật cột trụ của ban tổ chức là ông **Lý Bảo Sương**, một người Việt gốc Hoa ở Hà Nội. Đây là một nhân vật có liên lạc mật thiết với mấy ông bác sĩ Việt Nam trong cuộc vận động tranh cử dân biểu tỉnh bang của ông **P. Wong**, đồng thời cũng là những nhân tố cột trụ dẫn đến sự thành hình của một cộng đồng tân lập, gay nên tình trạng phân hóa cộng đồng tại Vancouver.

Người ta đã coi thường nhận thức của đồng bào tỵ nạn cộng sản tại

Vancouver, họ tưởng những vận động, cô đọng, những lời nói của những ông bác sĩ, kỹ sư... dư sức thuyết phục để bà con bỏ phiếu cho một ứng cử viên gốc Hoa với những lời hứa hẹn chắc như bấp. Ông P. Wong đã thất cử!

Người Việt lưu vong, dù sống trên xứ người, vẫn ngấm nỗi đau của Tổ quốc khi chế độ Hà Nội cúi đầu cắt đất cho Tàu phương Bắc trong thời bình, và tiến trình ô nhục này còn đang tiếp diễn. **Ứng hộ hay vận động cho một ứng cử viên gốc Hoa mà không cần biết khuynh hướng và thái độ chính trị của họ có thân Bắc Kinh và Hà Nội hay không là những hành động đại dột và mù quáng. Ông Lý Bảo Sương là nhân vật con thoi giữa P Wong và mấy ông bác sĩ Việt Nam tại thành phố này.** Đường như mấy ông bác sĩ có liên hệ mật thiết với ông **Lý Bảo Sương**, sống và làm giàu nhờ đồng bào tỵ nạn ở thành phố Vancouver... đã im re không phản ứng gì về đêm **"những ca khúc vượt thời gian"** của cộng sản được tổ chức.

Ngoài ra, chúng tôi cũng được tin những ca sĩ, những nghệ nhân của đêm **"những ca khúc vượt thời gian"** và hai hội Liên Hoa Hải Phòng và Liên Hoa Hà Nội **đã được Trung cộng mời "tham quan và trình diễn" ở Quảng Châu trong thời gian sắp tới.**

Nghĩ lại, tôi nhận ra rằng những người Hoa theo cộng sản Việt Nam hay cộng sản Trung quốc, họ không coi Tổ Quốc Việt Nam là thiêng liêng, là trân quý; họ an nhiên tự tại coi như không có gì khi từng phần đất của biên cương Đại Việt hay một vùng biển Việt Nam bị Tàu cộng gặm nhấm, và họ không thấy, không cảm nhận nỗi đau của tuyệt đại đa số những người tỵ nạn Việt Nam, **nhất là những người ra đi từ miền Nam, khi họ hát những bài "Vượt Trường Sơn", "Cô gái mở đường"...** Thế còn những anh em sinh ra ở đất Thăng Long, sinh ra ở Hà Nội 36 Phố Phường... , bạn của những người bắt khuất Lê Chí Quang, Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Vũ Bình, Bùi Minh Quốc... Các anh nghĩ gì về những khổ nhục, đày ải của họ trên quê hương các anh vì tranh đấu cho tự do, cho sự trường tồn của Tổ Quốc?

Kết:

Tôi biết là khi viết bài này, có thể tôi đã làm cho dòng sông ngăn cách giữa tôi và một số anh em ty nạn từ miền Bắc ngày càng xa rộng hơn. **Hành sử của các anh khi cất tiếng ca vang những bài nhạc cộng sản mà các anh hãnh diện gọi là "những ca khúc vượt thời gian" chính là những đợt sóng cuộn cuộn giữa dòng sông ngăn cách.** Là một người cầm bút miền Nam trên đất tự do, không lâm vào hoàn cảnh của Trần Dần "để phải dùng dao viết lên đá", tôi thấy không thể im lặng, không thể không lên tiếng, tôi phải viết.

Đối với chúng tôi, đêm "những ca khúc vượt thời gian" là một sự thách thức chính trị, không phải cho tôi mà cho tất cả những ai còn lương tri, còn lòng yêu nước và đang làm một cái gì cho cuộc đấu tranh cho tự do dân chủ ở quê nhà.

Tôi đã không ngưng viết khi bị hăm dọa và lăng nhục từ Việt Nam, từ các nơi qua hệ thống internet, từ Chế Trung Hiếu, Lê Thu Trần đến radio HCM, và những tên phản động nằm trong bóng tối từ Toronto đến Vancouver... Khi tôi viết là tôi bất chấp! Song tôi hy vọng khi bài này xuất hiện trên báo chí và hệ thống internet như một lời báo động, các nơi sẽ nhìn về Vancouver, và các anh, những người ra đi vì tự do, sẽ tự nhìn lại mình để nhận ra nỗi đau của quê hương đang quằn quại trong lời ca tiếng hát của các anh... **"Những ca khúc phục vụ cho chiến tranh xâm chiếm miền Nam, tôn vinh độc tài Hồ Chí Minh, lừa bịp lịch sử, trấn lột muôn dân..."** nên để thời gian và lịch sử vùi lấp. Những ca khúc đó không thể vượt thời gian, vì nó là những chứng tích của một bóng đêm lịch sử oan nghiệt còn đang kéo dài trên quê hương đau khổ Việt Nam... mà dân tộc ta chưa có đường ra!

Hải Triều

Nguyệt-San Viet Nam
(Nhóm Nhà Văn Quân Đội Miền Nam)

